

den vragede Mange, som Universitetet havde modtaget som Studenter. Ganske vist var det der fornemmelig paa Grund af Mangel paa Kundskaber i en eller anden enkelt Disciplin, som de Vedkommende ikke tidligere havde gjort til et Hovedstudium, men jeg frygter for, at man, naar de egentlig tekniske Fag skulle indskrænkes til en 1-aarig Klasse, vil blive nødt til at gjøre, navnlig Fordringerne til Mathematik og Naturlære, og hvad dertil hører, saa store for Indtrædelsen i den næstældste Klasse, at den lavere, næstnyeste Klasse, der skal være til Bedste for de ikke tilstrækkeligt oplærte Secondlieutenanter, som sagt, ikke vil blive synderligt brugbar for disse. Jeg troer derfor, at det vilde være meget bedre, om man ogsaa paa dette Punkt overlod det til de civile og almindelige Underviisningsanstalter at udrette det Fornødne eller overlod det til Folk selv at skaffe sig de Kundskaber, som man nu engang anseer for nødvendige for Indtrædelsen i den næstældste Klasse. Min Hovedindvending imod den foreslaaede Officeersdannelse er dog den, at det forekommer mig, at man har lagt altfor stor Vægt paa det, som Ministeren igaar kaldte videnskabelig Dannelse, og som jeg idag vil kalde theoretiske Kundskaber, og derimod slet ikke har indrømmet den praktiske godtgjorte Dygtighed det Allermindste. Følgen af, at man ikke har gjort det, vil ganske vist blive den, at Fordringerne ved de forskjellige Examinier ville blive drevne op til en Strengthed og Smaalighed, som vil gjøre det vanskeligt at komme frem ad denne Vej, og som dog ingenlunde vil borge for, at den Dygtighed saa er tilstede, hvorpaa det fremsfor Alt kommer an i Felten. Vil man fremme den borgerlige Lighed gennem denne Lov, hvad jeg med Glæde skal række Haanden til, naar det skeer paa en fornuftig Maade, da forekommer det mig, at man maa indrømme Underofficersklassen en vis Brøkdeel af Forfremmelserne til Officeer. Man maa ikke blot søge Hærens Befalingsmænd gennem en Officeersstole med meget høje videnskabelige eller theoretiske Fordringer, men man maa lade den Dygtighed, der godtgøres gennem et vist Antal af Tjenestearer under de Foresattes Dine, og som derfor kan bedømmes med fuldkommen

Sikkerhed, komme til sin Ret, ogsaa i Fredstid, og man maa altsaa give Underofficersklassen Afgang til at opnaae en vis Deel af de ledige Officeersklasser, f. Ex. $\frac{1}{5}$ eller $\frac{1}{4}$ — det kommer mig mindre an paa Antallet, end paa, at det skeer, — uden at gennemgaae alle disse Skoler. Derved vil man faae en god Underofficersklasse og have hele denne Klasse et høit Trin op over det, hvorpaa den nu staaer. Jeg troer, at det virkelig vilde være en sund og forstandig Foranstaltning; det er netop det, at man virkelig kan stige uden Examen fra nedenaaf opad, der har gjort den franske Hær til det, som den er; det veed Ingen bedre end den ærede Krigsminister selv. — Hvorfor Ride- og Beslagskolen skal beholdes, formaaer jeg ikke at indsee, men det er for lille et Punkt til, at jeg skal oppholde mig derved.

Jeg er enig med den ærede første Taler (Magius) i, at man vistnok uden Skade kan beholde den Bestemmelse, der er sat ind i Folkethinget i § 113, angaaende Forfremmelsen i de lavere Grader. Skal denne Bestemmelse imidlertid ikke gjøre Skade, maa rigtignok ogsaa den i Folkethinget i § 129 indkomne Bestemmelse forandres; thi, beholder man Anciennetetsforfremmelsen i de to laveste Classer, og stiller man det derhos frit for Ministeren, om han vil affedige Folk eller ei, naar de have naaet den saakaldte Aldersgrænse, saa vil Krigsministeren altid være hindret, baade af Finansministerens oekonomiske Hensyn — og det kan være meget rigtigt og meget naturligt, at det er saa, — og af Hensyn til de Paagjældende selv, i at affedige dem. § 129, som den nu staaer, vil altsaa ikke gjøre Andet end tjene til Beskyttelse for de Officere, som ere mindre duelige; den vil bevare gamle og mindre dygtige Mænd i Tjenesten langt ud over de Aar, hvori de egentlig kunne gjøre Nytte, idet Krigsministeren, som sagt, vil være hindret i at affedige dem, deels af Hensyn til de Paagjældende selv, og deels af finansielle Hensyn, som hans Collega Finansministeren ikke vil unnlade at forsøge at gjøre gjældende. Vil man, at de unge og virkelig dygtige Kræfter skulle komme frem i Hæren, maa det bestemmes, at man skal affedige Vedkommende ved